

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

WWW.UNILIB.RS

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр.

БРОЙ 48. У Новоме Саду, 28 Децембра. 1860. **ГОД. III.**

ПОЗЫВЪ НА ПРЕДПЛАТУ

ШКОЛСКОГЪ ЛИСТА

за 1861. годину.

За овимъ 48. броемъ слѣдоваће јошъ *насловъ и садржай*, па онда се свршуе *четврта и последня Четвртъ Школск. Листа* за 1860. г. а *шреќа година* одъ нѣговогъ постанка.

Когодъ дакле овај за младежъ нашу користный Листъ за слѣдуюћу 1861. год. имати жели, нека се изволи съ предплатомъ што пре пријавити. Листъ ќе излазити *четыри* пута у месецу, а цена му е као и досадъ, т. е. на целу годину 4 фор. на полъ године 2 фор. а на три месеца 1 фор. аустр. вредн. — Такође све одъ почетка до данасъ изишавше броеве за све три године везане или невезане ко жели имати, може ихъ добити.

За примѣръ и похвалу наводимо овде, да у Сл. Шайкашкомъ батальону осимъ поединихъ лица свака община држи овај Листъ за своју школу и децу. А за цело све наше общине по свомъ родолюбию радо бы и више а не само 4 фор. на годину за любовь свое дечице на ову цѣль жертвовале, али може бити многе и незнаю да овај Листъ суштествуе, а ченаће се нико у месту, кои бы общинскимъ поглаварима важность и користь овога Листа доказао: зато сви приятели школа и младежи учтиво се умоляваю, да

бы се потрудили што више овај Листъ по обштина-
ма нашимъ распространити.

Укупно учтиво опомињмо, да свакиј кои јошъ штогодъ за овај Листъ дугуе, нека се постара што пре дугъ послати, еръ ако се вересія не скупи, онда овај Листъ велику штету трпи.

Уредништво Шк. Листа.

Св. Игнатій Богоносацъ.

Св. Игнатій био е ученикъ апостолскій, а пона-
озобъ ученикъ св. Иоанна Богослова. По древномъ
преданію био е Игнатій оно дете, кое е Исусъ узео
на руке, кадъ е апостолима рекао: „Ако се не обра-
тите, и небудете као деца, неможете ући у царство
небесно.“ Богоносацъ назива се онъ како зато што га
е синъ Божій Исусъ Христосъ на рукама носио, та-
ко и збогъ тога, што е онъ целога живота свогъ у
ердцу и у устима своима Бога носио, и науку Божию
слободно исповедао предъ народима и предъ самимъ
земальскимъ царемъ. Одъ самихъ апостола постављенъ
е био о Игнатій за Епископа Антиохиске цркве, којом
е около четрдесетъ година мудро и савестно управ-
љао. Благій Богъ сподобио га е те велике милости,
да е еданпутъ у духу сматрати могао зборове Анђе-
ла, кои на две стране поделѣни певаху свечану пес-
му у славу свете и живоначалне Троице. Услѣдъ то-
га завео е Игнатій у својој престолној цркви обичай
да се песме црквене и псалми у две певнице поју, и
да певци у цркви еданъ према другоме стојећи и у
два збора поделѣни Бога славе. Овај обичай прим-
љенъ е после у све цркве, и држи се и данасъ кодъ
свию православныхъ христіяна.

Кадъ е царъ Римскій Домитіанъ подигао био лю-
то гоненіе противу христіяна, тада е Игнатій свое

духовно стадо у вери крѣпю молитвама, постомъ, и саветима, и гоненіе ово прошло е по нѣга и нѣгово стадо безъ свакога вреда. Игнатій радовао се што народъ нѣговъ ніе много страдао, и што е постоянь остао у вери Христовой у то бурно време, али е по тайно у срдцу жаліо, што га ніе Богъ сподобіо да свою живу веру и свою пламенну любавъ к' Спасителю смрћу своіомъ потврди. Желя пријети себе на жертву божественомъ искупителю, и с' нѣмиме се саединити, и заслужити мученичкій венаць, силно е обузимала нѣгову свету душу. И та жели Игнатіева испунила се после многихъ светой цркви посвећеныхъ година у дубокой старости нѣговой.

Царъ Римскій Траянъ одржи сјајну победу надъ Скитима и Тракіянцима. Опоењъ юначкомъ срећомъ заповеди, да сви поданици нѣговогъ царства принесу жертве боговима. Христіяни нису могли извршити ову заповестъ, ерѣ е она протјивна светомъ закону Божиѣмъ. Зато ихъ почне Траянъ гонити, претећи и злоставећи особито Епископе. Год. 107 дође овај царъ у Антиохію, и даде преда се довести Епископа Игнатія — Игнатіе изиђе безъ страха предъ цара.

Бси ли ты онај — запыта га Траянъ — кои неслушашъ мое заповести, и као злыи духъ наговарашъ и друге, да себе у несрећу и у пронасть бацаю?

„Богоносца нитко не называ злымъ духомъ — спокойно одговори Игнатій, — зли духови беже одъ Божиихъ слугу. Ако л' ты мене тако називашъ с' тога што самъ я зао демонима, то се я еъ тобомъ слажемъ; ерѣ я имамъ у себи Христа небеснога цара, и по нѣговой благодати обарамъ све наваде демонске.“ *)

*) Први Христіяни називали су и языческе богове злымъ демонима и бѣсовима.

Ко е тай Богоносацъ? Запыта Траянъ.

„Онай кои има Христа у своемъ сердцу“ одговори Епископъ.

Заръ ты мыслишь да мы немамо у сердцу наше богове, кои намъ помажу побеђивати неприятеля? Запыта Траянъ.

„Ты по твоемъ заблуђеню почитуешъ язическе демоне као богове — одговори Игнатій. — Сахо е еданъ Богъ, кои е створио небо и земљу, и море, и све што е у њима, и еданъ е само Исусъ Христосъ, единородный сынъ Божій, кои ће мене удостоити своего царства!“

Траянъ запыта: Говоришь ли ты о ономъ, кои е быо распетъ при повтійскомъ Пилату.

„Есть, я о ономъ говоримъ, кои е разанео на крсту мое грехе, кои е еву злофу нечистихъ духовъ сатрео и баціо подъ ноге оныхъ кои нѣга носе у сердцу своемъ,“ спокойно одговори Игнатій.

Тако докле ты носишь у себи распетога? запыта Траянъ.

„Да — одговори Богоносный мужъ; — у св. писму е речено: Я ћу се уселити у њи и посетићу ихъ.“ (Кор. II. гл. 6, стр. 16).

Траянъ изговори надъ Игнатиємъ овакову пресуду: „Заповедамо да воиници узму Игнатія, кои вели да носи у себи распетога, и да га одведу у Римъ, где се има бацити зверовима да га изеду зарадъ народнѣ забаве.“

Саслушавши ову смртну пресуду св. Игнатій радостно увкликне: „Хвала теби Боже, што си ме удостоио, да посведочимъ мою савршену къ теби любовь, допустивши да будемъ у желѣзне окове окованъ, као што е твой светый Апостолъ Павелъ окованъ быо.“ Затимъ самъ на себе узме окове, као какавъ драгоценый накитъ, а 10 воиника поведу га у Римъ.

Войници су люто гонили, и винили светителя, али гоненѣ то чинило га е јоштѣ трпелјивимъ него што е дотле био. Два Діакона пратила су свога Епископа на овомъ мученичкомъ путу. Христјани указиваху овомъ апостолекомъ мужу велико почитанѣ у свима местима, кудѣ е пролазио. У Смирни састане се онѣ са тамошњимъ епископомъ Поликарпомъ, с' којимъ се нагда заедно учио у Јоанна Богослова. Свима христјанскимъ обштинама, које су нѣму на сусретѣ свое посланике шилале, одговарао е у посланицима, у којима имѣ захвалјиваше на љубави, и поощтраваше на братинску љубавъ, и на постојанство у светой вѣри. Дознавши да су христјани у граду Риму нѣму особито наклонѣни, пише и нѣима, молећи ихъ у својој посланици, да се за нѣга нимало незаузимаю кодѣ властїи; ерѣ онѣ искрено жели венацѣ мучеїа. Свою посланицу к' Римљанима завршио е св. Игнатїй с' овимъ речма: „Ако я само Христа нашао будемъ: то се неболмѣ ни огня, ни крста ни зверова, ни раздробленя костїю, ни разореня тела, нити икакве муче. љубавъ е моя сразапета са Христомъ; огавъ у мени непотребуе воде; Христосѣ у мени говори: Оди к' отцу! Я самѣ Божїе пшенично зрно, и треба да зубима зверова самлевенѣ будемъ, да чистый хлебѣ Христовѣ постанемъ“.

Кадѣ се светый овај мужѣ после дугога путовања изведе на брегѣ Италийскїй, распростре се гласѣ о нѣговомъ доласку међу христјанима, кои живяху у земљи той. Они му похите на сусретѣ сѣ радощу и сѣ тугомъ. С' радощу што добише прилику сѣ нѣиме се састати и нѣгову мудру науку чути; а с' тугомъ што се такавѣ славный пастирѣ стада Христовогѣ на смрть води. Многи су христјани договарали се да моле язичнике за животѣ Игнатїевѣ. Али св. Епископѣ приклињаше ихъ да се тога посла оста-

ве; ерѣ онъ башъ самъ жели венацъ мученія за Христа примити. Тада преклонивши колена помоли сеса свима притомнима Господу Богу, да се умилостави надъ страдаюћомъ црквомъ, да прекрати гоненя, и да сахрани любовь међу верныма.

Знатимъ одведенъ буде у Римъ на амфитеатаръ. Ово е было велико дворште око кова е была заграда, а иза заграде подигнуте быяху свудъ у наоколо камените клупе една надъ другомъ. На овима клупама седили су и стаяли гледаоци. Доле изподъ клупа были су гвоздени кавези и у њима дивлѣ животивѣ. Св. Игнатій чувши рiku гладныхъ лавова, повиче: „Я самъ пшеница Божія и треба да будемъ самлевенъ зубима овыхъ дивльыхъ зверова, да поставимъ чистый хлебъ Исуса Христа!“ На то се врата одъ кавеза отворе и два гладна лава скоче на свештеномученика, на га растргаю и изеду тако да е само неколико кошчица одъ вѣговогъ тела остало. Ово се случило 20. Декемврія 170. године после Христа.*)

Християни кои су видели и описали смръть Богоносца страдалца овако завршую свое описаніе: „Мы очевидци тужнога позорія, вратили смо се кући са сузама, и сву ноћ смо провели безъ сна коленопреклонно молећи Господа, да намъ даде утѣху о случившемъ се догађаю. А кадъ смо мало заснали: то су едни одъ насъ у сну видели, као да е блаженный Игнатіе с' нама на насъ грли; другій су га видели, како се за насъ моли Богу; а некима се учинило да га виде, где озноенъ као после великогъ труда и борбе стои предъ Господомъ у радостной надежди, и слави коя се неможе изказати. Ова привиђеня испунила су насъ великомъ радошћу и мы, саобштивши ихъ

*) Св. Игнатій живописуе се у свештеничкимъ одеждама съ архерейскимъ омофоромъ и съ икономъ Спасителъвомъ на прсима с' едне и с' друге стране узъ рамена стов два лава.

еданъ другоме прославили смо Бога подателя свою блага, услажили смо Светога, и забележили радъ себе данъ и часъ, да бы се могли у то време састаяти у спомень нѣговыхъ мука, и тако имати заедницу са подвижникомъ и славнымъ мученикомъ Христовымъ, кои е надвладо діавола, и свршио путь своихъ христолюбивыхъ желя у Христу Іусуеу Господу нашемъ.“

Седамъ посланица св. Игнатія, кое е онъ послао христіанским обштинама, и Епископу Смирнейскомъ Поликарпу, есу найдрагоцѣни остатакъ христіанске древности. Изъ нѣи се види да е онъ правый ученикъ Іоанна Богослова; еръ наука испуѣна духомъ любви появлюе се у свакомъ изреченію Богоносца.

Остатке тѣла св. свештеномученика скупе побожни Христіани и пошлю у Антиохію. Православна црква свршуе спомень овога св. мужа на самый данъ нѣговогъ мученія, а пренесеніе моштию нѣговыхъ изъ Рима у Антиохію епоминѣ се 29. Јануара.

Тропаръ кои се у славу овога свештеномученика пое есть овай: „И правимъ причастникъ и престолшъ намѣстникъ апостолшъ быкъ, дѣланіе обрѣлъ еси богодѣховенне кз видѣніа восходъ: сегш ради слово истинны исправляа, и вѣры ради пострадаа еси даже до крове скащенномучениче*) Игнатіе, моли Хрїста Бога спастиса дѣшамъ нашимъ.“

В.

М и л а н а.

(Свршетакъ.)

Тай данъ (т. е. после освеѣеня цркве) бые е у Брестовачкой дворани господскій обедъ приправљивъ. Текъ што се гости после службе овамо изкупе и за

*) Свештеномученикъ зове се свештеникъ кои е мученъ быо.

столъ поседаю, ал' предъ замкомъ труба се заори и страна нека господа на коньхъ у замакъ уђу. Служители уђу у дворану и яве Страшмиру да с царскій посланикъ дошао. Домаћинъ и гости спреме се да предъ вђга изиђу, али у тай махъ посланикъ царскій, войвода Мирко съ неколико одабранихъ сердара ступи у дворану. Онъ се найпре окрене кнезу Браниславу, руке се с' нимъ и приятельски се поздрави. „Я самъ, — рече онъ, — одъ нашега светлога цара теби посланъ, да ти явимъ, како смо овыхъ дана побѣдоносный миръ заключили, и да чету твою, коя се у овомъ рату храбро отликовала, лично теби доведемъ. Синоћъ касно стигнемъ у Брестовацъ, и ненашавши тебе дома, одма похитимъ овамо уверенъ, да ћу и у кнезу Страшмиру доброгъ пріятеля наћи.“

„Вама кнеже, — окренувши се к' Страшмиру продужи, — имамъ изјавити найвише благоволенъ царско, што сте се съ кнезомъ Браниславомъ измирили. Канъ, кою сте по земаљскимъ законима заслужили, што сте кнеза Бранислава у затвору држали и добро нђгово престели были, опростио вамъ е нашъ премиестивый владатель, али едино на велику молбу Браниславу. Вы ћете дакле одсадъ опетъ високу милость царску у пуной мери уживати.“ Ово Страшмира сасвимъ утђши, еръ се све дотле бою да ће га царъ по правди казнити за нђгова зла дела.

Царски посланикъ спазивши владика Теофана приступи му к' руци и поздрави га съ речма: „Радуемъ се што васъ преосвештеный Владико овде у овомъ друштву видимъ, с' тымъ више, што мы световнилюди редко имамо сређу съ вама быти, еръ се вы изванъ свога наастира само овда показуете, кадъ васъ света ваша дужность на то позива.“

Затимъ учтиво приступи кнегиньи Видосави съ овимъ речма: „Ослањаюћи се на ваше Србско госто-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

любіе кнегиньо, нудимъ вамъ се за госта, и све васъ господо и госпође најлюбезніе поздравлямъ.“

А за васъ кнегиньце, — окренувши се Милани рекне, — имамъ еданъ особитый налогъ, кои љу вамъ после обѣда саоштити. Садъ пакъ седајто сви у име Божіе за столъ, и прихватимо се мало, еръ истину морамъ рећи, я и мои другови врло смо гладни. Я љу сести између кнегинѣ Видосаве и кнегиньце Милане. Васъ преосвештени Владико желіо бы имати према себи у горнѣмъ челу између два помирена кнеза, те љу тако около себе имати сва четири лица, коя су свечаностъ ову проузроковала.

За обѣдомъ Браниславъ и Страшимиръ, Милана и Видосава на питањъ войводе Мирка најменце одговараху, приповедајући му повестъ, коя е нашимъ читателѣма већъ позната. Войвода ихъ пажљиво слушае, изьявлююћи часъ топло саучешје према страдању Браниславѣвомъ, часъ похвалу Милани и Видосави, и задовољство са садашњимъ Страшимировымъ владањемъ. Браниславъ и Милана хотѣли су да пређуте гдекою опорию погрешку Страшимирову, али имъ овај то не даде учинити, него рекне: „Немойте ме нимало извинявати. Я припознаемъ да самъ яко сгрешіо. Али шта љу, што е было, было. Я мислимъ бољ е да и самъ учинѣну погрешку припознамъ на да гледамъ у колико се може да е поправимъ, него да е прикриемъ и затаимъ. И то би исто свакоме, кои сгрешіи, братски саветовао.“

Кадъ посланикъ царевъ целу повестъ саслуша, тада овако проговори: „Господо и Браћо! Кнегиньци Милани имамо мы сви захвалити, што се сада у овомъ лепомъ друштву веселимо; да нѣ ніе было, мы бы се садъ непријателски еданъ съ другимъ крвавили. Силный царъ нашъ, како е чуо за несређу коя е постигла была кнеза Бранислава, одма е у свомъ тай-

номъ савету заключіо быо, да войску свою, чимъ се изваньскій рать сврши, на Брестоваць пошлѣ и Бранислава изъ тавнице ослободи. Страшимиръ бы се по свой прилици упорно бравіо, и тако бы до крвавогъ боя дошло, у коме бы многи люди изгинули, а замакъ овай быо бы у млево сатрвень. Хвала дакле буди Богу, кои е ово велико зло, посредствомъ едне дѣвице, одъ свію насъ одклоніо!“

Милана на ове речи заруменевши се одговори: опростите славный Войводо, толика часть мени ямачно неприпада. Мала она птичица, коя е надъ ведро студенца долетела была да се напие, исто е толико проузроковала помирень кнеза Страшмира съ моимъ отцемъ, колико и я. Све е то благій и премилостивый Богъ по своіой светой вољи урадіо.“

Владики се врло допадне Миланинъ одговоръ, на іой рекне: „Тако е любезна кѣри, ты пуно право имашъ. Често се догађа у обичномъ животу да мале причине, велика слѣдства за собомъ повлаче. Тако на примеръ, тко бы одъ насъ икадъ помислити могао, да ће сређа или несређа нѣгова одтуда зависити, падали данасъ киша или сія сунце. Али да на онај данъ, кадъ е Чедомиль у студенаць упао быо, ніе сіяло сунце, него да е киша падала, небы се онъ у дворишту играо, па небы ни у студенаць упао быо; Милана небы добыла прилику нѣга избавити и съ тымъ срдце кнеза Страшмира умекшати; войска бы царева на Брестоваць ударила; више стотина лешева покрило бы бедеме овога замка; лелекъ тужныхъ матерій, врисаъ сетныхъ удовица и јукъ неяке сирочади изгинувшихъ юнака продирао бы крозь облаке, и падао бы као синій каменъ на душу кнеза Страшмира, и тако бы онъ кои се сада подпуно сређнымъ човекомъ назвати може вечиту клетву и каштигу Божию на себе навужао. Исто тако, ко бы игда могао помислити, да ће

у животу нѣговомъ штагодъ значити стои л' му на столу ово или оно вло? Али да се на столу Марка угляра на ону неделю нѣ нашла чинія смрчака, то се може быти небы Милана сетила, да се у альине углярове кѣри преобуче, и да ступи у службу кодъ овдашнѣгъ тавничара. Ето тако е чинія смрчака помогла те се одклонила одъ овога места найвеѣа беда и неволя. Тако се чудесный промисао Божій, и у найманьимъ стварима, на кое мы у обичномъ животу и непазимо, славно показуе.

После овыхъ речій владичинихъ, царскій посланикъ напуни чашу с' виномъ, и напие уздравлѣ светлога цара. Сви притомни устану, и помажуѣи владици одною найпре: „Спаси Господи люды твоа“ на онда „Многаа лѣта.“ — Затимъ се царскій посланикъ окрене Милани с' речма: „У овомъ свечаномъ часу желимъ извршити найвишій налогъ, кои ми е за васъ кнегиньце преданъ. Нѣгово величаство нашъ премилостивый и силный царъ пошто е дознао како сте вы любавъ своме отцу у невољи нѣговой указивали, и како сте се кнезу Страшмиру великодушно осветили, заповедіо е мени да вамъ у име нѣгово, на томъ великомъ делу захвалимъ, и да вамъ ову нѣгову царску своеручву повелю у руке предамъ!“ Съ тымъ преда Милани царску повелю с' великимъ висеѣимъ печатомъ, кою е у тай царъ еданъ одъ нѣговыхъ пратилаца унео быо, на онда продужи беседу свою овако: „Будуѣи да отаць вашъ кнезь Браниславъ нема мушке деце; зато светлый царъ у овой повели даруе вама право на име, достоянство и сва добра вашего отца подъ тымъ увѣтомъ да онай, кога вы за санутника живота свогъ изберете, заедно са потомствомъ вашимъ обвезанъ буде звати се Бранисавлѣвиѣ. Живила дакле кнегиня Милана единица Бранисавлѣва. Живіо нѣнъ честитый родитель, добыю да

Богъ да валянога зета, и доживію свою унучадъ кне-
зове Бранисавлѣвиће!“

Браниславъ быаше великомъ овомъ милошћу сво-
га владателя силно тронуть, и одъ велике радости
немогаше ни речце проговорити. Милава съ найповиз-
нимъ изражаима изяви предъ лицемъ посланика цар-
скогъ велику свою благодарность на отличію царев-
вомъ држећи себе за недостойну тако велике милости
пресветлога владателя и отца отачаства!

После обѣда зажели войвода видити студенацъ и
црквицу. Видосава одма нареди да се на ведро свудъ
унаоколо запалѣне свеће прилепе, и да се ведро до-
ле спусти за осветлити мрачну дубльину овога ста-
ринскогъ студенца.

Войвода уставши одъ стола сиђе се са целымъ
друштвомъ у двориште да види студенацъ и над-
виривши се у дубльину изъ коѣ е горећій венацъ
трептио, Милани рекне: „Заиста кнегиньѣце я се мо-
рамъ чудити вашой отважности. Мало е юнака међу
мушкимъ главама, кои бы се усудио таково дело у-
чинити, вы сте на овомъ студенцу подигли себи ве-
чители споменикъ редке отважности и племенитогъ по-
жертвованя свогъ!“

„Опростите ми, царевый войводо, — одговоран
Малана, — я држимъ да е овај студенацъ споменикъ
свемогућства и милости Божіе. Я добро осећамъ и
признаемъ да небы была устаню дело то учинити безъ
Божіе милости. Богъ ми е самъ у онај махъ уліо сна-
гу и крепость. Нѣгова свемогућа десница избавила е
Чедомиля одъ пропасти. Нека се дакле свакій онај
кои овај студенацъ угледа, сећа милости и свемо-
гућства Божіега, а не мене; я самъ само као средство
послужила, оне велике Божіе милости, коя се овде на
нама излила.

Затимъ отиду сви у црквицу, гди се царевъ по-

славикъ прекрети, помоли Богу и целива св. иконе, па онда разматрајући иконостасъ рекне: „Будући да в детиньска любовъ кнегивъице Милане к' своме отцу тавницу нѣгову у храмъ Божіи преобратила; то бы я предложю, да се на иконостасу више царскихъ двери са златны слови испишу ове речи: „Успомена детиньске любви.“

На ово се Милана опетъ зарумени и учтиво одговори: „О не, такова часть непристой се ни едномъ смртномъ човеку. Тай надписъ несме овде никоимъ начиномъ места имати; ерѣ е храмъ овай посвећенъ само едномъ свемогућемъ Богу!

Преосвештеный владика Теофанъ одобравајући Миланинъ одговоръ рекне: „Я предлагаемъ, да се у место надписа, кога Милана ніе примити хтела, надъ царске двери са велики златни слови напише: „Чти отца твоего и матеръ твою, да благо ти бѣдетъ и да долготѣнз бѣдѣши на земли.

Предлогъ овай еднодушно примлѣнъ и одма извршенъ буде и обеѣанъ, кое Богъ у овой своіой заповести доброй и послушной деци даде, на нашей се доброй Милани у пуной мери испунило. —

По немачкомъ делу Хр. Шмитда, названомъ: „Rosa von Tannenburg“ поербіо

У Сомбору 1860. год.

Н. Ђ. Вукићевић.

А Ф О Р И З М И.

Догле годъ уживашъ буди добаръ, учтивъ и услужанъ, на ѣте свакій волети, и на свакомъ ѣе те месту поштовати, любити и уважавати.

Богъ хоће да смо умерени, радни, задовольни, постоянни и трпеливи; зато треба збильски да се по-

старамо, да ономе угодимо, кои то одъ насъ захтева.

Природо! ко те точно разматра, тай се налази у славномъ, лепомъ и добромъ расположеною, и осећа да е дужанъ и самъ добаръ и кротакъ да буде.

Несрећанъ е свакиъ, кои незна, шта е добро, лепо и племенито; ал' е јоштъ несрећни онај кои е много учио, али то не употребљава на оно што е добро и корыстно.

Ко е радинъ, умеранъ и штедљивъ; тай ће свагда толико имати колико му е нужно да може просто т. е. природно живити.

Будући да су деца са свакиъ даномъ стария и већа, зато мораю се попаштити, да свакогъ дана и сата паметнија, боља и добродетелнија буду.

Славно е ићи за онымъ што намъ е нужно кадгодъ да знамо, али съ тымъ се величати смешно е.

Кадъ се штогодъ говори, о чему ты ништа незнашъ, или врло мало знашъ: онда е бољъ ђутати, него кошта неразумно говорити.

Докле годъ живимо треба да се паштимо да будемо бољи; еръ ако уобразимо себи, да смо већъ добри, онда ћемо заоста одъ дана на данъ гори бивати.

Кадъ мы зло добрымъ враћамо, онда ће увидити они кои су насъ увредили, да нисмо заслужили да насъ врећаю.

Кои зато хоће да га поштуемо што е богатъ, съ тымъ показуе да не заслужуе да га поштуемо.

Ако си што погрешно па те когодъ опомене и на правый путь изводи, немой се збогъ тогъ ердити и едити, еръ то зато бива, да се поправишъ и да будешъ предострожни.

Богаство е само онда уважена вредно, кадъ га

ко праведнымъ начинаемъ стече; и усрећава само оно-
га кои га паметно употребљава.

Кадъ си се родио, ты си плакао, а они кои су
около тебе были радовали се; живи дакле тако, да
кадъ станешъ умирати, они кои су около тебе да
плачу, а ты да се радуешъ.

Кои помоћи коме може а не помаже; ко може да-
ти а не дае; кои данасъ дати може и опетъ до сутра
одлаже: за тога слободно казати се може, да онъ не лю-
би свогъ ближнѣгъ тако као самогъ себе.

Човеку не помаже то ништа што е учио много
и зна шта е добро, а неће по науци да се влада и
добро да чини; еръ мы зато учимо, да се по томе по-
сле владамо.

Олломакъ едне Косовске песме (за ученѣ на изусть у срб. нар. школи.)

Да е коме послушати было,
Како люто кнеже проклиняше:
„Ко недође на бой на Косово,
Одъ руке му ништа неродило,
Ни у полю белица шеница
Ни у брду винова лозица!“

ГГ. Приложници на „Фондъ Школскогъ Листа.“

После оныхъ у 35. бр. Шк. Листа одъ 1859. и
у 38. и 39. брою одъ 1860. год. назначенихъ ГГ.
приложника на „Фондъ Шк. Листа,“ гди е и *сума*
фонда и гди се новци налазе, назначено, слѣдую ови
ГГ. Приложници:

ГГ. Методій Павлековић Наместникъ Лепавин-
скай 1 ф. — Никола Кирковић велетржацъ Вараждин-
скай 1 ф. — Гђа Софія Кировића 1 ф. — Ёрней Францель
учитель реалне шк. у Вараждину 1 фор. Петаръ Ри-
стовъ трговацъ тамошній 1 фор. Ёфремъ Стоянчевъ
учитель Карловскій 4 фор. 28 нов. Димитрій Давидо-
ваћ учитель Пеузинскій 2 ф. — Давидъ Николић у-
читель Стапарскій 2 фор.

Сума 13 фор. 28 новч. аустр. вр. Ову е суму
примио професоръ препарандіе Г. Ник. Вукићевић,
кою е онъ заедно съ ономъ у 38. бр. Шк. Листа на-
значеной Сомборской црквеной общтини предао, а ова
по гласу 96. броя Срб. Дневника 1860. подъ лихву
издала.

Избрано Обштество Осечко 42 ф. 85 нов. — Бач-
ка Дружина у Београду 1 ц. дукать.

ГГ. Ёфремъ Яковлѣвић парохъ у Туріи 2 фор.
Борђе Каћанскій парохъ у Надалю 1 фор. Петаръ Чо-
лић парохъ у Туріи 4 фор. Іоаннь Радосавлѣвић
учитель 5 фор. Петаръ Р. Стефановић трговацъ 2
фор. Явко Славнић родолюбъ 10 фор. Лазарь пл.
Мирковић бележникъ 1 фор. Борђе Радосавлѣвић
помоћникъ учит. 1 фор. Петаръ Класановић бивш.
народн. офицеръ 5 фор.

Сума 73 фор. 85 нов. аустр. вр. и 1 ц. дукать.
Ова сума налази се заедно са ономъ у 39. бр. Шк.
Листа назначеной кодъ Сл. уредн. Срб. Дневника.*)

*) Свима до садъ штедрима благодѣтельницама и приложницама на
, фондъ Шк. Листа " у име садашнѣгъ и будућегъ нараштая
Србск. рода, за чие су они благостанѣ и просвету ове жртве
принели, буди свеврдна благодарностъ. — И будуће Прилож-
нике укупно съ принесеномъ жртвомъ средствомъ Србск.
Дневника и овоъ Листа саобщтава њемо.

Уредн. Шк. Листа.